

ACTA

číslo: 9
30. srpna 2015

PRAEPOSITURAE NOVODOMENSIS

ZPRAVODAJ ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI V JINDŘICHOVĚ HRADCI

Z farního diáře

Den	Datum	Hodina	
Neděle	30.8.	9.30 18.00	22. neděle v mezidobí - obvyklý nedělní pořad bohoslužeb Proboštský chrám - mše svatá Klášterní kostel - mše svatá
Úterý	1.9.		Začátek nového školního roku, modleme se, aby Bůh děti a mládež naší farnosti chránil ode všeho zlého
Čtvrtek	3.9.	17.00 18.00 20.00	Klášterní kostel – adorace Klášterní kostel - mše svatá Proboštský chrám – modlitba mužů
Pátek	4.9.	18.00 18.30	První pátek měsíce září proboštský chrám - mše svatá, modlitby k Srdci Páně Proboštství - kaple v přízemí - společná modlitba matek
Sobota	5.9.	17.00 18.00	proboštský chrám - mše svatá s nedělní platností Zkušebna v klášteře – zkouška chrámového sboru
Neděle	6.9.		23. neděle v mezidobí - Obvyklý nedělní pořad bohoslužeb jako 30.8.
Pondělí	7.9.		Památka sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka, v letech 1607-1608 žil v jezuitské koleji v Jindřichově Hradci
Úterý	8.9.		Svátek Narození Panny Marie
Čtvrtek	10.9.	20.00	pořad bohoslužeb jako 3.9. Proboštský chrám – modlitba mužů
Pátek	11.9.	18.00 18.30	Proboštský kostel - mše svatá Proboštství - kaple v přízemí - společná modlitba matek
Neděle	13.9.		24. neděle v mezidobí - Obvyklý nedělní pořad bohoslužeb - jako 30.8.
Pondělí	14.9.		Svátek Povýšení svatého Kříže
Úterý	15.9.		Památka Panny Marie Bolestné
Čtvrtek	17.9.	9.00 20.00	Proboštský kostel – koncelebrovaná mše sv. na zahájení vikariátní konference duchovních.. Večerní mše svatá nebude. Proboštský chrám – modlitba mužů
Pátek	18.9.	18.30	Proboštství - kaple v přízemí - společná modlitba matek
Sobota	19.9.	9.00 17.00 18.00	Domov seniorů v Otíně – pastorační návštěva Proboštský chrám – mše sv. s nedělní platností Zkušebna v klášteře – zkouška chrámového sboru
Neděle	20.9.		25. neděle v mezidobí - pořad bohoslužeb jako 30.8.
Čtvrtek	24.9.		pořad bohoslužeb jako 3.9.
Sobota	25.9.	18.00	Zkušebna v klášteře – zkouška chrámového sboru
Neděle	27.9.	9.15 9.30 18.00	26. neděle v mezidobí, zakončení XXI. ročníku Michnových slavností u sousoší na náměstí Míru zahájení procesí s Palladiem do proboštského chrámu proboštský chrám - zpívaná mše svatá klášterní kostel - mše svatá

Výuka náboženství

Výuka náboženství v novém školním roce se bude konat jako v minulých letech. Ve středy bude pravděpodobně od 13 hodin (mladší žáci) a od 14 hodin (starší žáci) – důkladněji bude domluveno na náboženství, a v pátek bude od 13 hodin (mladší žáci) a od 14 hodin (starší žáci).

Vše bude záležet na počtu přihlášených dětí, a to, milí rodiče, je pouze ve Vašich rukách. Tiskopisy k přihlášení dětí k výuce náboženství budou k dispozici na stolku u vchodu do proboštského chrámu i klášterního kostela sv. Kateřiny, také ve školách a na proboštství.

PODĚKOVANI

Duchovní správa děkuje všem, kteří se podíleli na přípravě a průběhu slavnosti Porciunkule a slavnosti Nanebevzetí Panny Marie spojené s uložení ostatků sv. Hippolyta. Zvláštní poděkování patří:

- panu Ing. Karlu Bajerovi za historické zpracování dějin relikviáře a přičinění se, aby relikviář sv. Hippolyta byl na novém místě,
- všem, kteří uklízeli, aby náš chrám vypadal pěkně
- sboru za krásné doprovázení této slavnosti

POZVANKA

Zveme všechny děti a rodiče na dětskou diecézní pouť do Bechyně, která bude v sobotu 3.10. od 9.30. Když by bylo dost zájemců bude vypraven autobus, pokud ne, pojedeme auty.

Sbírka na slavnost Porciunkule

Během třech mší svatých na Slavnost Porciunkule bylo vybráno 20227 Kč. Všem dárcům moc děkujeme. Celá tato finanční částka byla použita na zaplacení II. etapy opravy varhan v klášterním kostele svaté Kateřiny. ☩☩☩

Úmysly mší svatých od 31. srpna 2015 do 27. Zář 2015

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 7.30 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18.00 hodin

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

J – kostel sv. Jana Křtitele

V – kostel sv. Václava

KnP - kaple na proboštství

Po 31.8.	P		Po 7.9.	P	
Út 1.9.	K	Za ř paní Vlastu Kloboučnickovou	Út 8.9.	K	Za ř Václava Pavlíka, rodiče, sourozence a duše v očistci <small>Svátek Narození P. Marie</small>
St 2.9.	P	Za ř P. Dokulila a kostelníka Antonína Keňo	St 9.9.	P	Za ř Boženu Peltaovou a ř Růženu Košnerovou
Čt 3.9.	K		Čt 10.9.	K	Za ř Karla Parmu
Pá 4.9.	P	Na úmysl dárce(I)	Pá 11.9.	P	Na úmysl dárce(I)
So 5.9.	P	Za naše drahé zemřelé	So 12.9.	P	Za ř Karla a Marii Benešovy a prarodiče Františka a Anastázii Benešovy
Ne 6.9.	P K	<u>Ráno:</u> Za farnost <u>Večer:</u> Za ř Marii a Vojtěcha Fiedlerovy	Ne 13.9.	P K	<u>Ráno:</u> Za farnost <u>Večer:</u> Za ř Josefa Vintra, manželku Marii, rodiče, sestru a syna
		<small>23. neděle v mezidobí</small>			<small>24. neděle v mezidobí</small>

Po 14.9.	P		Po 21.9.	P	
Út 15.9.	K	Na úmysl dárce(I)	Út 22.9.	K	Na úmysl dárce(I)
St 16.9.	P	Na úmysl dárce(I)	St 23.9.	P	Na úmysl dárce(I)
Čt 17.9.	P	<u>Ráno:</u> v 9.00 Za ř Marii a Josefa Tušerovy a jejich sourozence	Čt 24.9.	K	
Pá 18.9.	P	Na úmysl dárce(I)	Pá 25.9.	P	Na úmysl dárce(I)
So 19.9.	P		So 26.9.	P	
Ne 20.9.	P K	<u>Ráno:</u> Za farnost <u>Večer:</u>	Ne 27.9.	P K	<u>Ráno:</u> Za farnost <u>Večer:</u>
		<small>25. neděle v mezidobí</small>			<small>26. neděle v mezidobí</small>

Další číslo farního zpravodaje vyjde v neděli 27. září 2015

Vydává Proboštství v Jindř. Hradci, Kostelní 74/I. Zde se také přijímají Vaše příspěvky do farního zpravodaje. www.proboštstvi-jh.cz

Číslo telefonů na proboštství: 384 361 690, mobil P. Ivo Valásek: 731 402 928, mobil J. Tomasz Zbucki: 721 850 039

O STĚHOVÁNÍ RELIKVIÁŘE S OSTATKY SVATÉHO HIPPOLYTA V JINDŘICHOVĚ HRADCI, JEHO ODBORNÉM RESTAUROVÁNÍ A NOVÉM UMÍSTĚNÍ V PROBOŠTSKÉM CHRÁMU

Výraz „relikviář“ je odvozen od latinského slova „reliquie“ (v českém přepise „relikvie), což, přeloženo do češtiny, znamená zbytek, ostatek. Katolická církev západního i východního obřadu tímto označuje tělesné pozůstatky svatých, v širším smyslu i věci, které k nim měly bližší vztah, jako třeba oděv, nástroje k mučení a podobně. Věrouka protestantských církví neuznává svaté, jako přímlyvce v nebi, a tedy ani nectí jejich ostatky.

Křesťané ve starověku zacházeli s těly zemřelých, především mučedníků, s velkou pietou. Uctívání relikvií bylo zpočátku vázáno na hrob. Proto, např. za dob pronásledování, byly konány bohoslužby v katakombách, přímo nad hrobem mučedníka. Kvůli antickým zákonům o nedotknutelnosti pohřebišť byly pak veřejné kostely zřizovány bezprostředně nad hroby. Později byly ostatky přenašeny do kostelů, které v místě pohřebišť nestály, až se nakonec od raného středověku stalo závazným předpisem, že v každém oltáři, na kterém má být sloužena mše svatá, musí být uloženy ostatky svatých. V době gotiky a baroka vznikaly různé schránky na ostatky svatých, zvané relikviáře. Některé byly snadno přenosné (třeba v podobě monstrance nebo kříže ze vzácných kovů), jiné ale i těžko přemístitelné, pokud to byly třeba prosklené dřevěné rakve nebo tumby.

Relikvie a jejich přítomnost byly pak někdy vnímány také jako nositelé nadpřirozených sil a záruky nebeské ochrany, což už pak vůbec nesouviselo s pravověrnou úctou ke svatému, jak nás k ní vybízí katolická církev, ale bohužel mělo blízko k nejrůznějším pověrám a dokonce až k magii.

Udává se, že **ostatky svatého Hippolyta**, vojenského velitele Říma, byly po jeho mučednické smrti s pietou sebrány a **pohřbeny v katakombách sv. Kalista (Callixta) na Via Apia v Římě**. Pokud se tak stalo, jak se traduje, skutečně v roce 255, pak zde přetrvaly celých 1373 let.

Papež Urban VIII. nechal v roce 1628 vyzvednout nejen ostatky sv. Hippolyta, ale i několika dalších mučedníků a daroval je jezuitovi P. Mikuláši Lenticiovi, který je převezl nejprve do Polska a osm zbylých v roce 1636 do Olomouce, odkud pak byly rozdávány jezuitským kostelům na území Čech a Moravy.

V roce 1637 požádali jindřichohradečtí jezuité, za podpory probošta Dr. Ondřeje Bartoloměje Fisírka (1633-1647) a majitele zdejšího panství Adama Pavla Slavaty o ostatky nějakého svatého, který by se stal patronem města. **Zcela náhodou se tak dostaly do Jindřichova Hradce právě ostatky svatého Hippolyta.**

Nejsou o tom žádné přesné zprávy, ale lze předpokládat, že když 23.8.1637 byly ostatky přivezeny do Jindřichova Hradce, přes noc uloženy v kostele Nejsvětější Trojice a následující den (pondělí, 24.8.) velmi okázalým způsobem v Jindř. Hradci uvítány, byly již tehdy světcovy kosti umístěny do relikviáře v podobě lidského těla, figuriny, oblečené do drahocenných textilií, ozdobnými botami a příkrášené kovovými ozdobami, s mečem a palmovou ratolestí (znak mučedníků) v rukou. Socha byla položena na pevnou desku, potaženou červeným sametem a s hlavou podloženou červenými polštáři. Relikviář z doby baroka měl tedy zřejmě podobu, v jaké ho po odborném a uměleckém restaurování v letech 2013-2015 můžeme spatřit i nyní. V jezuitské kronice je uvedeno, že v průvodu v ulicích města, který byl 24.8.1637 součástí slavného přivítání ostatků, relikviář nesli na nosítkách čtyři kněží, oblečení v červených dalmatikách. Z toho, že ho museli nést čtyři lidé, lze vyvodit, že už tehdy měl asi rozměry, jako nyní.

Tento **relikviář byl nejprve umístěn v jezuitském kostele sv. Maří Magdaleny** ve zvláštní kapličce po pravé straně presbytáře, v roce 1680 byl v této kapličce postaven nový oltář a na něm vystaven relikviář k veřejnému uctívání, v kapličce byla také na zdi v roce 1735 vymalována fiktivní podoba svatého Hippolyta, jak se vznáší nad naším městem. V době moru byl relikviář přenašen po městě v prosebných průvodech za odvrácení nemoci. Jistě se předpokládalo, že relikviář v podobně figuriny, bude u jezuitů umístěn na trvalo. Jenže, když v roce 1773 došlo ke zrušení jezuitského řádu a nuceném odchodu jezuitů z Jindřichova Hradce, probíhala jednání o zrušení jezuitského kostela a tak nutně vznikla potřeba přemístit relikviář s ostatky patrona města někam jinam.

V roce 1779 bylo císařským dvorním dekretem povoleno, aby relikviář byl bez jakýchkoliv okázalostí, zcela v tichosti, **přenesen z kapličky při kostele sv. Maří Magdaleny do farního proboštského chrámu. Zde se několikrát stěhoval.** Nejprve byl relikviář **umístěn ve Špulířské kapli**. K roku 1786 je zaznamenáno, že ostatky jsou ve Špulířské kapli, dosud zvané kaplí Nejsvětější Trojice na nově postaveném oltáři a tak tato kaple byla přejmenována na kapli svatého Hippolyta. Kaple sv. Hippolyta relikviář „zachránila“. V roce 1801 (19.5.), při velkém požáru města, vyhořel i proboštský chrám, avšak oheň se do kaple nedostal a tak relikviář neshořel. Pouze žárem prasklo sklo na prosklené schránce a rozpustila se vosková maska na obličejí sochy.

Jakmile bylo možno vstoupit do vyhořelého proboštského chrámu, byl relikviář sv. Hippolyta (a také z klášterního kostela sv. Kateřiny z Porciunkulové kaple, kam se požár také nedostal, relikviář sv. Theodora) **přenesen do zámecké kaple Svatého Ducha**. Po opravě pouze shořelé střechy na **kostele sv. Jana Křtitele**, byly v září 1801 oba relikviáře **přeneseny do tohoto památného kostela.**

Když byly k 1.lednu 1811 obnoveny pravidelné bohoslužby **v opraveném proboštském chrámu**, byly do něho, zřejmě **opět do nevyhořelé kaple**, přeneseny ostatky sv. Hippolyta. Písemně je doloženo, že v roce 1817 byla truhlářem Messnerem za 75 zlatých vyrobena nová dřevěná prosklená tumba pro relikviář a byl dán podnět k jejímu novému stěhování. V dosavadní kapli sv. Hippolyta byl pak postaven nový mariánský oltář a tak Špulířská kaple zase změnila název. Stala se kaplí Panny Marie, což trvá dodnes.

Prosklená tumba s relikviářem sv. Hippolyta byla v roce 1820 postavena **po levé straně prostoru presbytáře** proboštského chrámu, někam před epitaf Jáchyma z Hradce a ozdobena kovovou mřížkou. Ani zde však relikviář nezůstal dlouho. Když v roce 1872 byl zhotoven v gotickém slohu **oltář Svatého Kříže** a umístěn pod vítězným obloukem, tedy **na rozhraní mezi presbytářem a střední chrámovou lodí**, do spodní části tohoto oltáře byla vkomponována již výše

zmíněná dřevěná prosklená tumba s relikviářem sv. Hippolyta z roku 1817. U tohoto oltáře byly nejen ve všední dny, ale i v neděli celebrovány mše svaté a konána večerní svátostná požehnání – byl totiž k lidem v lavicích podstatně blíže, než hlavní oltář v čele presbytáře a tak hlavně kněze bylo lépe slyšet. Hlavní oltář v čele presbytáře byl používán jen při velkých slavnostech, kdy u něho pan probošt celebroidal pontifikální mši svatou s předepsanou mnohačetnou asistencí.

Když v roce 1959 nastoupil do Jindřichova Hradce nový duchovní správce P. Josef Kavale, usoudil, že **oltář Svatého Kříže** brání lidem v kostelních lavicích v pohledu na hlavní oltář (zvuk od hlavního oltáře byl přenášen nově instalovaným zesilovacím zařízením) a tak na podzim v roce 1959 nechal tento oltář **přemístit k hlavnímu oltáři**. Zde byl postaven, poblíž oltářních stupňů, přímo **ke zdi po pravé straně presbytáře**. Díky tomu se dřevěná prosklená **tumba s relikviářem sv. Hippolyta dostala do místa, kde vlastně ani nebyla vidět**. Když pak v roce 1966 byl v proboštském chrámu nově upravován liturgický prostor, součástí úpravy bylo i zřízení tak zvaného středového oltáře, umožňující celebroidat mši svatou čelem k lidu. Tento středový oltář byl v podstatě postavený na stejném místě, kde stával do roku 1959 oltář Svatého Kříže. Jako základ nového středového oltáře byla, při možnostech, které tehdy pod vládou církevních tajemníků panovaly, použita již výše zmíněná ona prosklená tumba z roku 1817, která je základem středového oltáře do současnosti. Z tumbly však byl vyňat **relikviář s ostatky sv. Hippolyta** a ten nově **vložen** do spodní části již nepoužívaného „Božího hrobu“ (místo sochy Krista). Toto vše bylo umístěno **pod epitař Jáchyma z Hradce, tedy k levé zdi presbytáře** a tak tomu bylo až do roku 2013. V „Božím hrobě“ nejenže byl relikviář špatně vidět, ale trpěl i vlhkem, prachem a v dopoledních hodinách i silným slunečním svitem, který pronikal okny na jižní straně chrámu a působil další vyblednutí osvětlených textilií. Bezesporu tedy vynětí relikviáře v roce 1966 ze dřevěné prosklené tumbly, ve které spočíval od roku 1817, přispělo k jeho devastaci.

Již v posledních desetiletích 20. století bylo zjevné, že relikviář s ostatky patrona města, které jsou nejen předmětem náboženské úcty, ale i vzácnou historickou památkou na naše předky z doby baroka, je ve velmi špatném stavu. Toto se potvrdilo v roce 2003, kdy Muzeum Jindřichohradecka uspořádalo v kostele sv. Jana Křtitele výstavu, speciálně zaměřenou na svatého Hippolyta, jako patrona a ochránce města Jindřichova Hradce. Předpokládalo se, že ústředním exponátem výstavy bude jeho barokní relikviář v podobě lidské postavy. Ukázalo se však, že vzhledem ke svému špatnému stavu a nebezpečí dalšího poškození při převozu z proboštského chrámu do kostela sv. Jana Křtitele, je nevystavitelný.

Probošt P. Václav Habart, který měl k takovýmto památkám vřelý vztah, už dlouho věděl o tom, že relikviář by si zasloužil především odborné umělecké restaurování a pak případně ve farním chrámu umístění na nějakém novém, čestnějším místě. Bylo tedy se všemi kompetentními institucemi o tom jednáno, včetně zajištění financování z poskytnuté dotace, a hledán umělecký ateliér, který by odborné restaurování provedl.

Konečně v roce 2011 bylo vše připraveno k provedení restaurování relikviáře a informovaly o tom i veřejné sdělovací prostředky. Pan probošt P. Václav Habart tehdy uvažoval, že až bude restaurování dokončeno, bude relikviář vrácen do své původní tumbly (bude obnoveno její prosklení), tedy do spodní části středového oltáře a tak se vrátíme do prvokřesťanských dob, kdy byly mše svaté slouženy, jak je uvedeno již v úvodu tohoto textu, nad ostatky svatých mučedníků. Jenže v roce 2011 nemohlo být restaurování zahájeno, neboť zcela nečekaně bylo na Ministerstvu kultury ČR zjištěno, že relikviář z doby baroka vůbec není zapsán ve státním seznamu chráněných památek a tak na jeho odborné a umělecké restaurování nemůže být poskytnuta finanční dotace.

Byl tedy ihned zahájen úřední proces zapsání relikviáře mezi chráněné památky, což bylo šťastně dokončeno a jednání o restaurování pak pokračovalo dále, i když se změnilo jak vedení farnosti, tak vikariátní stavební technička. Veškeré úsilí korunovalo to, že v letech 2013 – 2015 bylo provedeno v uměleckém restaurátorském ateliéru paní Radky Kalabisové v Černošicích odborné restaurování relikviáře s ostatky svatého Hippolyta, které se opravdu povedlo, jak se může každý na vlastní oči přesvědčit. Restaurátorský tým tvořily paní Radka Kalabisová, Vladimíra Lipská a Lucie Slívková.

Bylo uvažováno, kam v proboštském chrámu restaurovaný relikviář umístit. Jeho vrácení do „Božího hrobu“ pod epitař Jáchyma z Hradce vůbec nepřicházelo v úvahu, umístění do středového oltáře se zdálo extrémní a neobvyklé. V úvahu tak přicházela buď mariánská Špulířská kaple, jako návrat k letům 1779 – 1820 a nebo jiné místo. Nakonec **zvítězil návrh umístit relikviář s ostatky sv. Hippolyta, kryté novou prosklenou schránkou, na střed oltáře „Příbuzenstva Ježíšova“**, tedy do levé chrámové lodě, poblíž schodu do sakristie.

Tento oltář zvaný podle oltářního obrazu Příbuzenstva Ježíšova (někdy též Svaté Rodiny nebo svaté Anny) zde stojí od roku 1858. Je dílem třeboňského truhláře Václava Racháče a zaplatili ho ze svých soukromých finančních prostředků všichni kněží, kteří v polovině 19. století žili v Jindřichově Hradci. Pro umístění relikviáře bylo nutno oltář částečně upravit, což v první řadě spočívalo v odstranění zde volně položeného svatostánku, který stejně slohově neodpovídal architektuře oltáře.

Velmi citlivě vypracovali návrh na nutnou úpravu oltáře, aby rozměrově se na něj dala položit prosklená tumba s relikviářem, uměleční truhláři Vladimír a Vít Kudláčkoví z Českých Budějovic. Tito Bohem nadaní řemeslníci také pro relikviář vyrobili opravdu krásnou a stylovou dřevěnou prosklenou tumbu.

Toto umístění restaurovaného relikviáře na oltáři v čele levé boční lodě je pro patrona města jistě důstojné a zájemci si mohou relikviář dobře prohlédnout. **Restaurování relikviáře a jeho nové umístění 15. srpna 2015 je nejen pro proboštských chrám, ale i pro římskokatolickou farnost a celé město Jindřichův Hradec skutečně historickou událostí**. Kéž po tolika stěhování relikviáře s ostatky svatého Hippolyta je toto konečně už jeho opravdu poslední a definitivní umístění a kéž tento relikviář mají v úctě i lidé příštích generací.

Pro úplnost je třeba ještě na závěr tohoto pojednání vyjmenovat ty, kteří se od roku 2011 do roku 2015 na zajištění restaurování relikviáře podíleli: probošt P. Václav Habart, nynější duchovní správce farnosti a vikář P. Ivo Valášek, a nemalou měrou i vikariátní stavební techničky paní Alena Kovářiková a po ní paní Bc. Magdaléna Horváthová. Těm všem patří velký dík, stejně jako všem, kteří se nějak podíleli na financování celé této potřebné akce !

zpracoval Karel Bajer

**Pozvání biskupů
na Národní eucharistický kongres
a výzva k modlitbám za Synodu o rodině
(přečtete v závěru bohoslužeb v neděli 13. září 2015)**

Milovaní bratři a sestry v Kristu,

Eucharistie je zdrojem a vrcholem života Kristovy Církve, tedy i křesťanského života každého z nás. K posílení tohoto vědomí jsme na letošní rok vyhlásili první *Národní eucharistický kongres* v novodobých dějinách naší země. Jeho mottem je „*Eucharistie – smlouva nová a věčná*“. **Nyní se na Vás obracíme se srdečným pozváním na sobotu 17. října, kdy kongres vyvrcholí společnou mší svatou v 10:30 hodin v Brně na náměstí Svobody** a následným průvodem s Eucharistií.

Hlavním cílem eucharistických kongresů je veřejně vyznat a především posílit a prohloubit lásku věřících ke mši svaté i k ostatním pobožnostem, které jsou s Nejsvětější svátostí oltářní spojeny a vycházejí z ní. Po měsících modliteb v rodinách, farních, diecézních a řeholních společenstvích se všichni shromáždíme, abychom uctili a vyznali skutečnost, že Eucharistie je skutečně přítomnou, živou Kristovou velikonoční obětí, obětní *smlouvou* slavenou v Církvi denně až do konce časů. Z Boží vůle se Nejsvětější svátost stává znamením jednoty, poutem lásky Boha k člověku, duchovní hostinou a výsostným Božím darem, jímž zdarma sytíme svou duši pro věčný život.

Proto je toto dnešní pozvání určeno všem věřícím, rodinám, duchovním, řeholním komunitám a hnutím a všem dalším společenstvím. Chceme Vás vybídnout k osobní účasti a zároveň povzbudit ke společné cestě úcty k Eucharistii, k ještě hlubšímu vnímání Církve jako tajemného Těla Kristova (*srov. KKC, 789*), které se z Eucharistie rodí. Podrobnosti o Národním eucharistickém kongresu a jeho doprovodném programu najdete na internetových stránkách www.nek2015.cz. Srdečně také děkujeme všem, kdo se na přípravách kongresu podílejí a kdo na tento účel přispěli v celonárodní sbírce o slavnosti Těla a Krve Páně.

S letošním podzimem je spojena ještě jedna důležitá událost – Svatý otec František svolal na říjen do Říma Synodu o rodině na téma *Povolání a poslání rodiny v Církvi a současném světě*. Toto setkání je velmi sledované a mnozí si kladou otázku, nakolik ovlivní některé důrazy Církve v jejím učení o rodině. Ve shodě se Svatým otcem Františkem Vás chceme především vyzvat k modlitbě za tuto Synodu. Modleme se společně za dary Ducha Svatého pro papeže i všechny synodní otce, aby závěry Synody na přímluvu Svaté Rodiny beze zbytku odpovídaly Boží vůli a jeho úmyslu s člověkem. Srdečně Vám za to děkujeme a společně všem žehnáme.

V Kristu a Marii,

Vaši čeští a moravští biskupové

PŘEDÁVÁNÍ VÍRY JINÝM LIDEM = NOVÁ EVANGELIZACE

Ze závěrů II. vatikánského koncilu (1962 – 1965), vyplynuly dva požadavky pro všechny křesťany:

- první je všeobecné povolání ke svatosti, každý pokřtěný je povolán stát se svatým

- druhé je to, že každý křesťan je povolán evangelizovat, to je, předávat víru dalším lidem. Církev si uvědomuje, že hodně lidí nechodí do kostela a jen velmi málo slyší o evangeliu. Zaplétají se do okultismu, pověřivosti, spirituality New Age, do spirituality východních nekřesťanských náboženství... A tak církev říká: Musíme jít tyto lidi hledat – ne, abychom je obviňovali, ale abychom jim ukázali krásu evangelia a seznámili je s Kristem.

Existuje jedna univerzální strategie, zdůrazňuje irský kněz P. Patrick Kollins, který se zabývá problematikou předávání víry jiným lidem, pro ně přijatelným způsobem. Odborný pojem pro to je „kérygma“, to je, **jádro učení křesťanské víry**. Někteří katolíci nemají zcela jasnou představu, co je základním učением jejich víry. Když se pozorně podíváte na Písmo svaté, píše P. Kollins, vidíte, že když se apoštolové a ostatní učedníci vydávali kázat do pohanské kultury své doby, drželi se **základního učení, které lze shrnout do pěti bodů:**

1. bod: **Bůh tě bezpodmínečně miluje**. Nezačíná to hříchem, začíná to láskou.

2. bod: **Všichni hřešíme a potřebujeme Boží pomoc**. Žádná lidská bytost nesplňuje to, co od ní Bůh chce a upadá do hříchu.

3. bod: **Ježíš zemřel, aby naše hříchy byly odpuštěny**. Ježíš řeší náš problém. Všechno, co musíme udělat, je věřit v něj – a získáme odpuštění.

4. bod: **Ježíš chce mocí Ducha Svatého do našich srdcí vlít Boží lásku a každý může tento přívál lásky přijmout**.

5. bod: **Zapoj se do křesťanského společenství**

Když děláme novou evangelizaci, držíme se tohoto základního učení. Nemluvíme o svátostech, o Panně Marii, o papeži nebo o církevním majetku. Tyhle věci jsou také důležité, ale není to základní učení křesťanské víry. Musíme lidi ukotvit v tom základním, to je, přivádět je ke Kristu a teprve potom se zabývat ostatními tématy. *podle KT 22/2015, str. 13*

Rodina a práce

Katecheze papeže Františka na gen. audienci, aula Pavla VI.

[Česká sekce RV](#)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Po reflexi o hodnotě slavení v rodinném životě se budeme dnes věnovat jeho komplementární složce, kterou je *práce*. Součástí tvůrčího Božího plánu je obojí: slavení i práce.

Obvykle se říká, že práce je nezbytná k obživě rodiny, k výchově dětí a zajištění důstojného života pro blízké. Říci o seriózním a poctivém člověku, že „je pracant“, je ta nejkrásnější věc, kterou lze říci. To je ten, kdo pracuje, patří do společenství a nežije na úkor ostatních. Viděl jsem tady dnes mnoho Argentinců a tak řeknu, jak to říkáme my: „*No vive de arriba* - Nežije z druhých“.

Práce ve svých tisícerých formách, počínaje těmi domácími, totiž vytváří obecné blaho. A kde si lze tuto pracovitost osvojit? Především v rodině. *Rodina vychovává k pracovitosti příkladem rodičů*: tatínek a maminka pracují pro dobro rodiny a společnosti.

Svatá rodina Nazaretská se v evangeliu objevuje jako rodina pracujících a sám Ježíš je nazýván „syn tesařův“ (Mt 13,55) nebo přímo „tesař“ (Mk 6,3). Svátý Pavel neopominul upozornit křesťany: „Kdo nechce pracovat, ať nejí“ (2 Sol 3,10). To je dobrý recept ke zhubnutí: nepracuješ, nejz! Apoštol výslovně poukazuje na falešný spiritualismus některých, kteří ve skutečnosti žijí na úkor bratří a sester, tedy „zahálčivě“ (2 Sol 3,11). Pracovní závazek a duchovní život v křesťanském pojetí nestojí proti sobě. Je důležité to pochopit! Modlitba a práce mohou a mají být v harmonickém souladu, jak učí svátý Benedikt. Nedostatek práce škodí na duchu jako škodí nedostatek modlitby praktické činnosti. Opakuji: práce v tisícerých formách je člověku vlastní. Vyjadřuje důstojnost jeho existence stvořené k Božímu obrazu. Proto se o práci říká, že je posvátná. A proto je péče o zaměstnanost velkou lidskou a společenskou odpovědností, která nemůže být ponechána v rukách několika jedinců anebo svalena na zbožštěný „trh“. Způsobit úbytek pracovních míst, znamená způsobit vážnou sociální škodu.

Zarmocuje mne, když vidím, že lidé jsou bez práce, nenacházejí práci a postrádají tak důstojnost nosit domů chléb. A velmi se těším z toho, když vidím, jak usilovně se vlády snaží nacházet pracovní místa a zajišťovat, aby všichni měli práci. Práce je posvátná, práce dává rodině důstojnost. Musíme se modlit, aby žádná rodina nepostrádala práci.

Práce stejně jako slavení jsou tedy součástí stvořitelského Božího plánu. Téma země jakožto domu či zahrady svěřené člověku, aby ji chránil a obdělával (Gen 2,8.15), je v knize Geneze uvedeno těmito působivými slovy: „Když Hospodin Bůh učinil zemi a nebe, ještě nebylo na zemi ani polní křoví, ani ještě nevyrostla žádná polní tráva, protože Hospodin Bůh neseslal déšť na zem a nebyl člověk, který by obdělával půdu“ (Gen 2,4b-6a). To není romantismus, ale Boží zjevení, za jehož důsledné chápání a vstřebávání neseme zodpovědnost. Encyklika *Laudato si'*, která podává integrální ekologii, obsahuje také toto poselství, že totiž krása země a důstojnost práce jsou učiněny proto, aby se snoubily. Obojí jde spolu: země se stává krásnou, když ji člověk obdělává. Je-li práce oddělována od Boží smlouvy s mužem a s ženou, je-li odtrhávána od jejich duchovních kvalit, je-li rukojmím logiky pouhého zisku a pohrdá životními city, úpadek duše kontaminuje všechno: ovzduší, vodu, rostlinstvo, potravu... Občanský život se kazí a *habitat* je pustošen. Důsledky postihují především ty nejchudší lidi a nejchudší rodiny. Moderní organizace práce někdy vykazuje nebezpečnou tendenci považovat rodinu za zábranu, obtíž a pasivní položku produktivity práce. Ptejme se však: jaké produktivity? A pro koho? Takzvané „chytré město“ nepochybně oplývá službami a organizací, je však často nevráživé například vůči dětem a starým lidem.

Někdy se ten, kdo projektuje, zajímá o správu individuálních pracovních sil, které hromadí a používá anebo odpisuje podle ekonomické prospěšnosti. Rodina je velkým prubířským kamenem. Pokud ji organizace práce drží jako rukojmí anebo dokonce překáží jejímu rozvoji, pak je jisté, že lidská společnost začala pracovat proti sobě samé!

Pro křesťanské rodiny představuje tato okolnost výzvu a velké poslání. Nesou na trh základy Božího stvoření: identitu a svazek muže a ženy, plození dětí. Práci, která zdomácňuje zemi a činí obyvatelným svět. Úbytek těchto základů je vážná věc a v našem společném domě už existuje příliš mnoho trhlin! Úkol je nesnadný. Rodinná sdružení si někdy mohou připadat jako David před Goliášem... Víme však, jak tato výzva skončila! Je zapotřebí víry a prozíravosti. Kéž nám Bůh umožní hledět si s radostí a nadějí Jeho povolání v této obtížné chvíli našich dějin, povolání k práci, abychom dali důstojnost sobě samým a svým rodinám.

Přeložil Milan Glaser